

vigtigt Niemed bedre opnaaes, naar vi frastalde vor engang havte Mening. Jeg yttrede i Udvalget, da Sagen kom under Discussion, at jeg ved at lase § 4, saaledes som den var kommen fra Folkethinget, havde forstaaet den saaledes som Meningen er udtrykt ved Udvalgets Redaction, i det Væsentlige. Jeg har forstaaet det saaledes, at de 3 Commissairer, som vare udnævnte af begge Thing og Hs. Majestæt, skulde være enige. Der staaer i Folkethingets Forslag: „Den af Commissionen for hvert enkelt Sted trufne Ansættelse bliver endelig Regel, forsaavidt den ikke paa et Commissionsmedlems Andragende maatte blive forandret ved Lov.“ Det förstod jeg saaledes —, og saaledes troer jeg ogsaa, at jeg yttrede mig i Udvalget —, at hvis de vare enige strax, var der ikke noget Spørgsmaal om, at noget Medlem senere kunde forlange Sagen indanket, men forudsat at de ikke vare enige, naar Sagen kom under Forhandling —, vare de enige, var Sagen afgjort — da maatte eet Medlem have Ret til at gjøre Andragende til Regjeringen om at faae Sagen omgjort ved Lov. Nu er der vel tilføiet i det af Folkethinget vedtagne Forslag, at der gives Betænkningstid i 4 Uger, men jeg troer virkelig, at denne Betænkningstid vil bidrage til, at Sagerne ikke saa hyppigt ville komme ind. Denne Betænkningstid kan foranledige, at Commissionernes Medlemmer ville blive enige ved at komme hinanden imøde, og derved ville mange Sager, maafee ubetydelige, som om et Huses Afstaaelse til Eiendom, ikke komme saa hyppigt ind til Thinget, som naar den nu af Udvalget foreslaaede Redaction blev vedtagen, at det strax skulde indberettes, naar ikke Alle vare enige. Det er ogsaa yttret, at disse Commissionsmedlemmer, som ere valgte af de tre Statsmagter, burde handle i Analogi med disse Statsmagter, ligesom det nu gjælder, at de skulde være enige, for at Noget kan blive til Lov, og ikke en Enkelt afgjøre en Sag. Men Sagen er ikke hermed afgjort; tværtimod forekommer det mig, at naar vi faae en Sag fra det andet Thing, bliver den ikke strax afviist, fordi vi ikke ville vedtage den, men saa siger den høitærede Formand: „Nu gaaer Sagen tilbage til det andet Thing“.

Saaledes forholder det sig her; der kan gjerne gaae 3—4 Uger, inden Conflicten afgjøres. Heri synes mig netop at være Lighed tilstede; der er heri ikke noget Modstridende mod Forholdet mellem de 3 Statsmagter, som de skulde repræsentere, og jeg tør forsikre, at Sagerne derved bedre ville fremmes og ikke saa ofte komme for i Thingene. Den høitærede Finansminister har ogsaa udtrykkelig udtalt, at han vel ikke havde Noget imod, at gaae ind paa Loven med denne Forandring, naar den vedtages, men tillige, hvilket jeg finder meget rigtigt, at den vil foranledige, at der hyppigere kommer den Slags Sager ind i Thingene, end efter det oprindelige Forslag. Hvad der er mig det Væsentlige ved denne Paragraph, og som vedrører Realiteten, er, at vi virkelig maae antage, at denne Commission efter den Maade, hvorpaa den bliver sammensat, vil komme til at bestaae af dygtige og retsindige Mænd, som blive anbetroede dette ansvarsfulde Hverv, og naar vi vedtage at anbetroe dem et saa vigtigt Hverv, som dette er, troer jeg, vi kunne roligt overdrage dem selv at fortolke § 4; de ville vistnok komme ud af, hvorledes denne Paragraph skal fortolkes, især da der har været gjort Forslag i Landstinget, som har været under Discussion, og som kan sige dem, hvad Thingets Mening er. Jeg kan ikke troe, at disse Mænd ville udsætte sig for, at deres afvigende Vota skulde indsendes til Thingene for enhver ubetydelig Sag; de ville vide at imødekomme hinanden, saa deres Domme ikke behøve at appelleres. Hvis det, som sagt, var et vigtigt Realitetsspørgsmaal, vilde jeg, uagtet der kunde være Fare for, da Sessionen er saalangt fremrykket, at Sagen ikke kunde komme til Ende, dog alligevel ikke fraraade at sende den tilbage til det andet Thing; men, da Sagen efter min Mening, — og flere dele denne Ansættelse med mig, — ikke har den Betydning i reel Henseende, bør vi ikke nu lade Loven gaae tilbage til det andet Thing, navnlig paa Grund af den fremrykkede Tid, om det endogsaa, som jeg antager, er sandsynligt, at det andet Thing vilde vedtage Loven, saaledes som den da vilde komme fra os, da der dog, om end det virkelige Hovedspørgsmaal